కథా కౌముది

పరిష్కారం సి.యమున

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

సూర్యుడు ఛాయను పొదివి పట్టుకుని ఇంకా నిద్రిస్తూనే ఉన్నాడు. ఉష, తలుపు తెరిస్తే తొంగి చూద్దామని ఆశగా ఎదురు చూస్తోంది. బ్రాహ్మీ ముహూర్తం. భక్తులు సుప్రభాత సేవతో స్వామికి మేలుకొలుపు పాడుతున్నారు. శ్లోకాలు, గీతాలు, ధూప దీప నైవేద్యాలు, హారతులు ....ఎన్నిరకాలుగా కొలవగలరో అన్ని రకాలుగా కొలుస్తున్నారు. అది తమ ఆనందంకోసమో లేక అవసరాలకోసమో.....మరేమో అదేమో ఆ దైవానికే తెలియాలి. ఆ నాటి సుప్రభాత సేవలో దైవానికి ఏదో వెలితి కనపడుతోంది.

దైవానికి సహజ సుప్రభాతాలు మహా ఇష్టం. తమ సువాసనలతో చేసే పూలబాలల అర్చనలు, గోవుల అంబారావాలు, పక్షుల కువ కువలు, తరువులు తమ తనువుతో ఊపే వింజామరలు, కోకిల రాగాలు...అవే ఆయనకు అత్యంత ఇష్టమైన స్తుతి స్తోత్రాలు. యుగ యుగాలుగా అలవాటైన అవి ఏవీ ఆ రోజు కానరాకపోవటం ఏదో అపశృతిగా,లోటుగా అనిపించింది ఆయనకు .

మానవులు చేసే స్తుతులు, మంగళాశాసనాలు, అష్టోత్తరాలు ...ఏదీ ఆయన ఎద చేరటం లేదు. కళ్ళు తెరవ బుద్ధి కావటంలేదు స్వామికి.

మానవులని ఉద్ధరించటానికి తన లోకాన్ని వీడి భూలోకంలో ఎన్నో అవతారాలెత్తాడు. ఇక్కట్లు పడ్డాడు. కాని ఆ ప్రకృతి సహచర్యంలో మైత్రీ భావన పొంది, స్థైర్యం నింపి కదూ అవన్నీ నెట్టు కొచ్చాడు పాపం ఆ దైవం.ఆకాశం, సముద్రం, అడవి, వెన్నెల, వృక్షాలు , పూలు, పళ్ళు ...మూగ జీవాలు వీటిలో కనీసం ఒక్కదాని గురించైనా ప్రస్తావించకుండా ముగిసిన అవతారము ఉన్నదా? సింహాసనాలు వదులుకుని అరణ్యవాసానికి అనాయాసంగా వెళ్ళింది ఆ ప్రకృతిని చూసుకుని కలిగిన ధైర్యమే కారణం. 'గోవిందా' అంటే కరిగిపోతాడు. గోవులతో ముడిపడి ఉందని ఆ పిలుపంటే మహా ఇష్టం ఆయనకు. పిల్లన గ్రోవి అంటే మహా ప్రాణం ఆయనకు ఎందుకంటె అది చెట్టునుండి జనించిందని.

"గాలితో జత కట్టి 'దైవమా , మేలుకో. 'మురళీధరా' నామాన్ని సార్ధకం చెయ్యవయ్యా' అని గుస గుస లాడే ఆ పిల్లన గ్రోవి కూడా మూగపోయిందే ఈ వేళ" అన్న ఆలోచనతో దైవానికి మరింత బాధగా ఉంది. ఎందుకంటే ఆయనకూ మనసు ఉందిగా.

అంతలో సుప్రభాతాలని, స్తోత్రాలని అధిగమిస్తూ ఆయనకు ఆర్తిగా , దీనంగా విలపిస్తున్న అనేక గొంతులు వినపడ్డాయి ఆ దైవానికి. దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాడు స్వామి. పొగడ్తలకన్నా వేదనకి కరిగేవాడే దైవం కదూ|

'చదువు రావాలి, ఉద్యోగం పొందాలి, పెళ్లి కావాలి, పిల్లలు కలగాలి....మరల వాళ్లకి చదువులు, ఆస్తులు, అంతస్తులు కావాలి.... దొంగ లెక్కలు పట్టుపడకూడదు ....లెక్కపెట్టలేనంత సంపద సమకూరాలి..' అలా అనేక విధాలుగా విన్నవించుకునే గొంతులు ఆయనకు అలవాటే. అడిగిన వాళ్ళు ఎటువంటి వాళ్లైన కాని, చూసీ చూడనట్లు పోయి వాళ్ళ కోరికలు తీరుస్తూ ఉంటాడు. బిడ్డల మీద ఆయనకున్న ప్రేమ అలాంటిది. కాని ఆ గొంతులు ఈ గొంతుల్లో లేవు.

మరి ఈ విలాపాలు, ఆర్తనాదాలు ఎవరివి? ఆయనకు ఏమీ అర్థం కాలేదు, అప్పుడే తెరిచిన కన్నులు అలాగే ఉంచి దివ్య దృష్టితో పరికించాడు. ఆ దృశ్యం చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. తను ఎప్పుడూ చూసి మురిసిపోయే ప్రకృతి హృదయ విదారకంగా ఆక్రోశిస్తోంది.

నదులు, సముద్రం, అడవులు...గోవులు, పక్షులు, పువ్వులు...అన్నీ కరిగి పోతున్న వెన్నెలతో జత కూడి విలపిస్తున్నాయి. అది చూసి ఆయన ఓర్చుకోలేక పోయాడు.

లక్ష్మీ దేవిని, స్వర్గాన్ని అన్నిటినీ విడిచి, శంఖు చక్రాలు..కనీస ఆయుధాలను కూడా చేతబూనకుండా అన్నీ మరిచి గజేంద్రుని రక్షించటానికి ఆనాడు ఎలా భువికి బయలుదేరాడో ఈనాడు కూడా అంతకన్నా ఆత్రుతగా వేగంగా పరుగు పరుగున భూలోకానికి వెళ్ళాడు.

దైవమిచ్చిన ప్రవృత్తితో ఆయన ఆజ్ఞాపించినట్లుగా జీవిస్తున్న జీవులు అవి. అందుకనే దైవం ఉనికిని ఇట్టే పసిగట్టగలిగాయి. ఎదురుగా ఉన్న ఆ దైవాన్ని చూసి విలపిస్తున్న ఆ జీవాలన్నీ తమ దుఃఖాన్ని మరిచి ఒక్కసారిగా హృదయాంజలిని సమర్పించాయి. ఆయన మనసు వాటి వేదనమీదే కాని మర్యాదల మీద కాదు.

“ప్రతి రోజూ సుమధుర గళాలతో, అంబారావాలతో, సుగంధ సువాసనలతో...అలా ఆహ్లాదంగా అత్యంత ‘నిష్కల్మషమైన ఆరాధనతో’ నన్ను మేల్కొలిపే మీరు ఇలా రోదిస్తున్నారే ....ఏమయ్యింది మీకు?” ఆప్యాయంగా అడిగాడు దైవం.

“గోపాలుడివి . గోవుల బాధ తెలీదా నీకు?” నీరు నిండిన నల్లని కన్నులతో నిలదీసింది గోమాత.

‘ ఏడుకొండల మీద అడుగుపెట్టినపుడు కన్నతల్లి లా క్షీర ధారలతో కడుపు నింపింది ఆ గోమాతేగా’ జ్ఞాపకం స్వామి మది లో కదలాడి మనసు కలుక్కుమంది.

“పుష్పాలంకరణలతో నిత్యమూ అలరారే స్వామికి మా కష్టాలు మేమే చెప్పుకోవాలా?” అలకగా అడిగింది పూబాల.

“మా గొంతులు రోజు రోజుకు ఎందుకు మూగ పోతున్నాయో అర్థం కావటంలేదా లేక అర్థం చేసుకోవటం లేదా స్వామీ?“ ఆర్తిగా అడిగాయి కోకిలమ్మ సారధ్యంలో అక్కడ కూడుకున్న రక రకాల పక్షులు.

“నీపాదాలను స్పర్శించటానికి మేము ఎందుకు వెనుకాడుతున్నామో తెలుసా స్వామీ?” బలహీనమైన గొంతుకులతో ప్రశ్నించాయి నదులు, సముద్రాలు.

ఆర్తితో అక్కడ చేరిన అనేక జంతు జాలాన్ని, పక్షుల్ని, వృక్షజాతిని...చూసి స్వామి మనసంతా నీలి నీడలు కమ్ము కున్నాయి.

“మీరు బాధ పడకండి. నా దివ్య దృష్టి తో మీ ఈ దీన పరిస్థితికి కారణం తెలుసుకుని, అర్థం చేసుకుని మీకు పరిష్కారం చూపుతాను” అన్నాడు దైవం స్థిరంగా.

“మాకొద్దు” ముక్త కంఠంతో పలికాయి అక్కడ చేరిన ఆ జీవరాశి.

ఉలిక్కి పడ్డాడు స్వామి. అయ్యోమయ్యంగా చూసాడు. ఆయన మోము చూసి మనసు కరిగింది పూబాలకు. ఎంతైనా సుకుమార సుమం కదూ. తండ్రి మీద ఉన్న బలమైన ప్రేమ కూడా తోడయ్యింది . అందుకని గొంతువిప్పి

“మీ దివ్య దృష్టితో చూస్తే మీకు కేవలం దృశ్యం మాత్రమే కనపడుతుంది. కష్టం, సుఖం, ఆనందం, దుఖం ఆ కాసేపే. పైపైనే అర్థమవుతుంది. ఆ తరువాత మరుస్తారు...”

“మరి నేనేమి చెయ్యాలి “ పూబాల మాటకు సమస్త లోకాలని తన కడుపులో దాచుకున్న దైవం వాటి కడుపులోని మాట గ్రహించుకోలేక అడ్డంపడుతూ అడిగాడు.

“భూమాతను రక్షించటానికి వరాహంగా అవతరించావు. వేదాలను సంరక్షించటానికి మత్స్యంగా మరో రూపు ధరించావు. అన్ని చేసినవాడివి మరి మాకోసం ఏం చెయ్యాలో నీ మనసుకు తట్టటం లేదా?” అడిగింది గోమాత తడి కన్నుల్లోనే కాస్తంత కోపం పొడచూపగా.

“మానవుల మనుగడ కోసం, వారి మంచి కోసం రామునిగా , కృష్ణునిగా అవతారాలెత్తావు. అనేక కష్టాలకు కూడా ఓర్చుకుని వారికి జీవిత ధర్మాలను, సత్యాలను కూడా నెలకొల్పావు. కష్టాలు , సౌఖ్యాలు, కోరికలు వారికేనా మాకు లేవా? మేమూ మీ బిడ్డలమేగా “ గాండ్రించింది అప్పటిదాకా మౌన శ్రోతగా ఉన్న పులి.

"మీ ఆవేదనకు నా మనసంతా కల్లోల కడలే అయ్యింది. నేను సృష్టించిన మీరందరూ సంతోషంగా ఉండాలనేదే నా ఆరాటం. అందుకోసం మీరు ఏమి చెప్పినా చెయ్యటానికి సిద్ధం" అంటూ తప్పు చేసిన బిడ్డ తండ్రి ముందు చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డట్లు దైవం ఆ జీవరాసులముందు నిలబడ్డాడు.

"మీరు మా స్థానం లో ఉండి, మా జీవితాన్ని గడిపి అనుభవిస్తే మా అంతరాళాలలోని బాధ మీ అంతరాత్మకు సంపూర్ణంగా అర్ధమవుతుంది . దానికి సిద్ధమా" సవాలు విసిరాయి ఆ జీవరాశి.

"ఓ పూబాల, ఓ గోమాత , మరో పక్షిరాజం... తర తరాలుగా ఆయా జాతులన్నీ తమ జన్మతః లభించిన నైజంతో , తమ పరిధిలో వేరే ఆలోచన లేనట్లే జీవనం సాగిస్తున్నాయి. రాజ్యాలకోసమో, సంపదలకోసమో....మరింకా వేటి కోసమో అర్రులు చాస్తూ తపస్సు చేసినది లేదు, ఎప్పుడూ ఏదీ కోరినది లేదు. అలాంటి ఆ పుణ్య జీవులు ఇన్నాళ్ళకు ఆర్తంగా అడిగినది తను చెయ్యలేడా? అది తన భాద్యత కూడా కదూ . వీటి వ్యధకి పరిష్కారం చూపటం తన కర్తవ్యం కూడా" అంతర్మధనంతో సతమతమయ్యి చివరకు ఆ జీవులు చెప్పినవాటికి సంసిద్ధుడయ్యాడు స్వామి.

★★★★

దైవం మొదట గోవుగా మారాడు. గోపూజలు అందుకుని మానవులు తన కిచ్చే గౌరవానికి, విలువకు పరమానందం చెందాడు. 'పూజలతో ఇంత గౌరవాన్ని అందుకుంటూ ఎందుకు ఆ గోమాత అంత దుఃఖించింది" అని ఆశ్చర్యపోయాడు అసలు సంగతి తెలియని అనంతుడు. గోమాతకు వయసు మీరింది. అవసరం తీరింది. వధ శాలకు తరలించారు. మిషన్ లోకి ఎక్కించారు.....తల తెగి నేల రాలింది. ఆ వధకు ఆయనలో వర్ణింపరాని వ్యధ. గోవుల ఆర్తనాదాలతో హోరెత్తిన ఆ వాతావరణం చూసి ఆయనలో దుఃఖం వరదలయ్యింది. ఆయన జగత్ ప్రభువు. ప్రభువే కన్నీరు కారిస్తే ఎలా ?

నది 'కన్నీరు' కూడా నీరుగా కనపడుతుందిగా అందుకని తన కన్నీరు ఎవర కంటా పడకుండా, బేలతనాన్ని దాచుకోవటానికి క్షణంలో నదిగా మారాడు. ఆ దైవం కాసేపటికి దుఃఖం నుండి తేరుకున్నాడు. తనను హారతులతో అర్చిస్తున్న జనావళి భక్తికి నదీ రూపం లో ఉన్న దైవం పరవశం చెంది పరవళ్ళు తొక్కాడు.

"ఇటువంటి మర్యాద, మన్నన పొందుతున్న నది కూడా ఆనాడు ఎందుకు విచారం వ్యక్తం చేసింది " అని గోమాత రూపంలో అయిన అనుభవంతో ఆలోచన మొదలెట్టాడు.ఆయన ఆలోచన తెగకముందే తనలోకి తన్నుకు వస్తున్న భయంకర వ్యర్ధ పదార్ధాలను ,అసంపూర్ణంగా కాలిన మానవ కళేబరాలను చూసి అవాక్కయ్యాడు.ఆ వ్యర్ధాలను, దుర్వాసనలను భరించే శక్తి లేక విల విల్లాడాడు విస్వవ్యాపకుడు . తక్షణమే అక్కడనుండి అదృశ్యమయ్యి తన లోకానికి చేరుకోవాలనుకున్నాడు. మరుక్షణం తన రూపు ధరించి ఆకాశా మార్గాన పయనమయ్యాడు.

అంతలోనే తన ప్రక్కనుండి ఎగురుకుంటూ వెడుతున్న పక్షులను చూసాడు. "అయ్యో, ఇలా తొందరపడి పారిపోతున్నానేంటి?

ఈ పక్షులకు, వృక్షాలకు ....ఇంకా అనేక జీవులకు 'వాటి వాటి రూపాలనెత్తి , వారి కష్టాలను అనుభవించి అర్ధం చేసుకుంటానని మాట ఇచ్చాను. ఆ మాటని కూడా నిలపెట్టుకోవాలి" అని తీర్మానించుకుని తక్షణమే పక్షి రూపు ఎత్తాడు.

చెట్టుపై గూడు నిర్మించుకున్నాడు.పచ్చని చెట్ల మధ్య విహరిస్తూ, పండ్లను తింటూ , పూలను ఆఘ్రాణిస్తూ , రాగాలు తీస్తూ పాత వ్యధలను మర్చిపోయాడు. తాను ఉంటున్న చెట్టుకన్నా ఎత్తుగా , కొత్తగా ఉన్న స్తంభాన్ని చూసి ఉత్సుకతతో తనను తానే మరిచిపోయాడు. వెళ్లి దానిపై వాలాడు.....శరీరంలో ఏదో అలజడి. యేవో ప్రకంపనలు ఊపేస్తున్నాయి.ఎలాగో చెట్టు మీద గూడు చేరి, గువ్వలాగా ముడుచుకుని పడుకున్నాడు. అంతలో చెట్టు ఊగిపోతోంది. ఏంజరుగుతోందో అర్ధమయ్యేలోపే చెట్టు నేల కూలింది.గూడు చెదిరిపోయింది. పక్షి రూపంలో ఉన్న దైవం నేల చేరాడు.

'కారణం లేకుండా ఎందుకు కత్తితో నన్ను ఇలా ఛిద్రం చేసారు" రోదిస్తూ చెట్టు. చెట్టుకు జతగా విలపిస్తూ పక్షి రూపంలో ఉన్న దైవం. కంటితో కని ఓ దుఖం, శరీరంతో అనుభవించి మరో దుఃఖం. ఇరు జీవుల శోకాన్ని ఆ క్షణంలో అనుభవించాడు కన్నయ్య.

మరికొన్ని రూపాలు ధరించి , ఆ కడగళ్ళ ను అనుభవించి ...చివరకు వేదనా భరిత హృదయంతో తన లోకానికి పయనమయ్యాడు స్వామి. యెంత ఎత్తుకు వెళ్ళినా నిర్మలాకాశమే లేదు. నిర్మలత్వాన్ని మింగేస్తూ దట్టమైన కలుషిత వాయువులు. ఎలాగో తన లోకం చేరాడు.

★★★★

ఆనాడు తమ ఆర్తిని విన్నవించుకున్న జీవజాలాన్ని సమావేశపరిచాడు దైవం. ఆ జీవజాలం దైవం ఏమి చెపుతాడా అని ఒళ్ళంతా చెవులు చేసుకుని శ్రద్ధగా ఆలకించటానికి సంసిద్ధమై ఉన్నాయి.

“నేను మీకు మాట ఇచ్చినట్లే కొన్ని రూపాలను ధరించాను. గోవుగా వధలో వ్యధని, నదిగా దుర్వాసన దుస్థితిని, ఏనుగుగా దంతాల పెరికి వేత వెతని, పులిగా గోళ్ళను, చర్మాన్ని చీల్చిచిద్రమైన శరీర బాధని .....” గుండె ఆర్ద్రమయ్యి, గొంతు గద్గధమవ్వగా మాటరాని వాడే అయ్యాడు మాధవుడు.

“అయ్యో, స్వామీ మా కష్టాలకోసం నిన్ను కష్టాల పాలుచేసాము . మమ్మల్ని క్షమించు” ఆర్తిగా వేడుకున్నాయి ఆ జీవాలు. భక్తుల ఆర్తాగ్నికి వెన్నలా కరిగిపోయాడు ఆ స్వామి.

“ఇన్నాళ్ళు మీ కష్టాలని అర్ధం చేసుకోలేని నన్ను మీరే క్షమించాలి “ వినమ్రంగా క్షమ అడిగాడు దైవం.

“అయ్యో, యెంత మాట తండ్రి “ కళ వళ పడ్డాయి మూగ జీవాలు.

“దైవమైనా , ఎవరైనా కాని తప్పు తప్పే. అది ఒప్పుకోవటం ధర్మం. మీ సృష్టికి , సంతోషానికే కాదు మీ ఈ దురావస్థకి కూడా ఓ విధంగా నేనే కారణం”

ఆ మాటకు అవన్నీ దిగ్భ్రాంతిగా చూసాయి. మౌన ముద్రని దాల్చాయి.

‘కారణం నేను అయినపుడు పరిష్కారము నేనే చూపాలి కదా” నిశ్చలంగా చెప్పాడు దైవం.

“పరిష్కారం ఉందా స్వామీ? అదేంటో చెప్పండి” పరిష్కారమనే మాట కలిగించిన ఆశతో మౌనం వీడి ఆత్రుతగా అడిగాయి.

“ప్రకృతితో మమేకమై జీవిస్తూ, అవసరమైనపుడు ఆదుకుంటూ ‘నా ప్రతి రూపంగా ఉండమని’ నేను మనిషిని సృష్టించాను. మీ నుండి సమస్త సుఖాలను పొందుతూ మితి మీరిన అహంకారంతో , ‘తానే గొప్ప’ అనే అహంభావంతో మిమ్మల్ని నాశనం చేస్తున్నాడు మనిషి. అందుకే ఆ మనిషినే ఈ భూమి మీద నుండి మాయం చేస్తున్నాను. నా సృష్టి నుండి తొలగిస్తున్నాను. మీరు సుఖంగా జీవించండి” తీర్మానం చేసాడు దైవం.

“నమో, దైవమా “ అంటూ మోదంతో ఆ జీవులన్నీ మోకరిల్లాయి.

★★★★

Click here to share your comments on this story